

Dragørs sidste Foged fylder 90 Aar.

En Samtale med Dragørs sidste Foged, C. V. C. Lund,
der i Dag, Fredag, fylder 90 Aar.

Lige overfor „Borgerforeningen“ ligger den gamle forhenværende Fogeds Hus, hvor han har boet siden 1861, det Aar han, som Skibstømrer, kom til Dragør.

— Fogeden er født den 3. Oktober 1840?, spørger vi.

— Det kan ikke benægtes, ler Veteranen, paa Garnisons Kirkeplads . . . men dog ikke paa en Bænk. Jeg er af Sømands Slægt. Min Fader sejlede ogsaa, men gik saa over som Formand hos Jernstøber Løwener paa Christianshavn og havnede omsider 1855 i Kastrop. Ogsaa jeg har pløjet Bølgerne i forskellige Afdelinger, og har set lidt af hvert: Brasilien, Middelhavet o. s. v., men endte saa her, hvor jeg i 1887 blev valgt ind i Kommunalbestyrelsen og i 12 Aar var Fattigforstander.

— Det er forbløffende saa De husker Aarstal!

— Ja, Pebernødden er i Orden, men det kniber lidt med Undersaatterne, ellers er jeg frisk som en Fisk.

— Man siger, De var Dragørs sidste Foged.

— Det skal nok passe. Min Formand, det var Isbrand Schmidt, han var énvalgt, ligesom jeg, hvilket egentlig vil sige enevældig. Jeg var godt lidt af Fattigfolk, hvad der vist var den nærmeste Grund til, at Schmidt udpegede mig til sin Efterfølger, og i 1888 blev jeg straks valgt af Amtet.

— Hvad forstaas i Grunden ved Foged?

— Den Gang havde Dragør sine særlige Indtægter, der herskede ikke den almindelige Kommunelev. Vi havde vor egen Kommunalbestyrelse med Fogeden som Formand. Under ham sorterede saa godt som alt muligt: Politii, Fatigvæsen, Regnskabsfører for en Kasse, der hed Jordkassen, den egentlige Finanskasse. Fogeden havde fire Byfogeder under sig, saa der var saamænd nok at gøre.

— Altsaa en Slags lille Konge?

— Akkurat. Men saa i 1912 begyndte man at blive urolig over den Enevælde. Ministeriet fandt Vedtægterne noget gammeldags. Saa blev der nedsat en Kommission, bestaaende af syv Medlemmer, deriblandt Hyller, Birkedommer Ølgaard og jeg. En ny Lov for Dragør blev stadfæstet, hvorved Fogedembedet faldt bort.

— Var det godt lønnet?

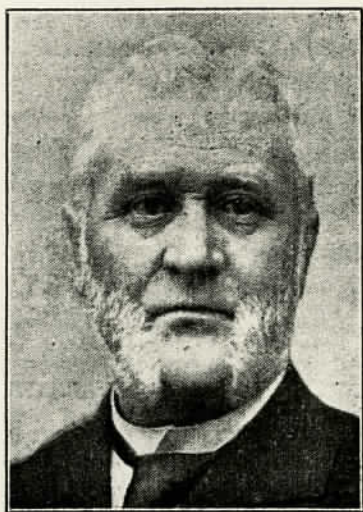
— Her var et stort Bjergningsvæsen, hvoraf Fogeden fik 3 pCt. af to Mands Parter. Det gav saadan 700 Kroner om Aaret, en eneste Gang 1200 Kr.

— Ikke noget fast?

— Nej, men det gik, selv om der af og til var nogle Ubehageligheder ved Politigerningen. Somme Tider blev jeg ringet op om Natten og maatte hen og stifte Fred blandt Lemmerne paa Fattiggaarden.

— Faldt der Pension af?

— 600 Kroner. Da levede min Kone endnu. Hun døde i 1924, 87 Aar gammel. Vi har haft 11 Børn, nu lever der kun 6. Min ældste Søn er 68. Saa det var ikke fedt. Men jeg gik til Toppen, lige til den Overste, og saa fik jeg Lønforhøjelse. Nu har jeg smaa 1000 Kr. om Aaret.

— De bor hyggeligt her.

— Ja, jeg vil ikke af med Huset, saa længe jeg lever. Nu, da jeg har faaet det omvurderet, kan det nok svare sig.

— De virker mærkelig frisk.

— Det sagde ogsaa Kongen, da han i 1928 gjorde mig til Dannebrogsmænd. „Der maa være frisk Luft i Dragør“, sagde han.

— „Dragør-Posten“ vilde gerne bringe Deres Billede.

— Jeg har kun det store, der hænger dér paa Væggen, og det kan De da ikke slæbe med. De faa, jeg havde, er givet bort. Marineforeningen, hvor jeg er Æresmedlem, fik ét, og . . . jeg hænger for Resten paa Raadhuset.

Nu træder den stadselige Sygeplejerske, der i de senere Aar trofast har plejet Fogeden, til med et Album.

— Der er ét her, siger Frøken Maria Nielsen, blot vi faar det tilbage, for det er det eneste . . .

— Jeg var i 10 Aar Formand for „Haandværkerens Sygekasse“, afbrød det livlige „Fødselsdagsbarn“, og i „Sangforeningen“ 50 Aar. Ogsaa de har gjort mig til Æresmedlem.

— Deres Alder mærkes altsaa kun paa, at De gaar smaa?

— Somme Tider falder jeg omkuld. Forleden drattede jeg ude i Gaarden, men jeg slaar mig aldrig.

— De har hverken Telefon eller Radio?

— Nej, bliv mig fra Livet med de Dele! Jeg elsker Dragør, netop fordi her er saa dejligt gammeldags. Rør ikke ved det.

Orla Ramspe.